

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Mester Csaba (címe) ügyvéd által képviselt I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) I. rendű és II.rendű felperes neve (II.rendű felperes címe) II. rendű felpereseknek a dr. Koruhely Péter (címe) ügyvéd által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2013. október 1. napján kelt 22.P.24.076/2011/21. számú ítélete ellen a felperes részéről 23. sorszámmal és az alperes részéről 22. sorszámmal előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A peres felek a fellebbezési költségeiket maguk viselik.

Kötelezi az I. és II. rendű felperest, hogy személyenként 160.000-160.000 (Százhatvanezer-Százhatvanezer) forint, míg az alperest, hogy 160.000 (Százhatvanezer) forint fellebbezési illetéket fizessenek meg a Magyar Államnak külön felhívásra.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes az általa ...-án sugárzott ... című műsor ... című riportjában, amely adást ... napján megismételt, annak valótlan állításával, hogy I.rendű felperes neve I. rendű felperes többeknek tartozik és felmerült a neve a ...-nél eltüntetett százmilliókkal összefüggésben is; valamint annak valótlan állításával, hogy a II. rendű felperessel, II.rendű felperes neve szemben a ... című film kapcsán, a ... büntetőeljárás megindítását tervezte, amiből végül nem lett semmi, pedig kétszáz milliónak nyoma veszett, megsértette a felperesek jóhírnevét.

Kötelezte az alperest, hogy az ítélet rendelkező részét a ... című műsor következő adásának kezdetén, de legkésőbb 15 napon belül, a ... című műsor perbeli adása sugárzásának időpontjával egyező időpontban, tegye közzé annak egyidejű

közlésével, hogy a jogsértés miatt a felperesektől elnézést kér.

Kötelezte továbbá az alperest arra, hogy 15 napon belül, mindaddig, amíg a ...-ai ... című műsor az alperes által üzemeltetett honlapon megtalálható, de legalább 30 napig, ugyanezen a helyen az ítélet rendelkező részét, sajnálkozásával együtt tegye közzé. Az alperest a további jogsértéstől eltiltotta.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek fejenként 1.000.000-1.000.000 forint nem vagyoni kártérítést, valamint ezen összeg után ...-tól a kifizetésig járó és a mindenkor i jegybanki alapkamattal megegyező összegű kamatait.

Ezt meghaladóan a felperesek keresetét elutasította azzal, hogy a perrel kapcsolatosan felmerült költségeiket a felek maguk viselik.

Kötelezte a felpereseket, hogy fizessenek meg az államnak külön felhívásra fejenként 120.000-120.000 forint le nem rótt illetéket.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 120.000 forint le nem rótt illetéket.

A felperesek keresetét a Ptk. 75. § (1) bekezdésében, a Ptk. 78. § (1)-(2) bekezdésében, a Ptk. 84. § (1)-(2) bekezdésében, a Ptk. 339. § (1) bekezdésében, a Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdésében foglaltak, valamint a PK 12. számú állásfoglalás rendelkezései alapján találta részben alaposnak.

A sérelmezett közlések egy része tekintetében helyt adott az alperes azon védekezésének, miszerint a közszereplő felperesek a ténykedésükre vonatkozóan közölt véleményt akkor is kötelesek eltűnni, ha az negatív színben tünteti fel őket. Ezért a gengszterek sofőrjére történő utalás, a gengszterkorzó kifejezés használata, a nézők választására bízott minősítés, miszerint a fesztivál szervezői gézgázok, gengszterek, vagy szakemberek, továbbá a két felperes zűrös ügyeire történő utalás vonatkozásában a kereset elutasítására került sor.

Utalt arra, hogy a véleménynyilvánítás is lehet sértő, amennyiben kifejezőmódjában bántó, megalázó, vagy a valós tényekkel nyilvánvalóan szemben álló, bizonyítatlan közlésre utal. A fent idézett jelzők bár negatív tartalmat hordoznak, de a perben megállapítottak szerint azok nem nyilvánvalóan alaptalan tényeken alapulnak.

Rámutatott arra, hogy a tényállítások tekintetében a Pp. 164. § (1) bekezdése, valamint a PK 14. számú állásfoglalás értelmében a bizonyítás az alperest terhelte, aki ezen bizonyítási kötelezettségének nem tudott eleget tenni.

Álláspontja szerint tényt közölt az alperes annak állításával, hogy az I. rendű felperes fűnek-fának tartozik, továbbá azzal, hogy neve felmerült a ...-nél eltűnt 100 milliók kapcsán. Ugyanakkor az I. rendű felperes tagadásával szemben az alperes nem tudta bizonyítani, hogy az I. rendű felperes személy szerint bárkinek is tartozna, mint ahogy azt sem, hogy a ... című filmsorozattal összefüggésben részt vett volna 100 millió forintos nagyságrendű összeg eltüntetésében. A műsor annak közlését követően, hogy az I. rendű felperes sokaknak tartozik, elkülönítetten közölte azt, hogy cégeinek milyen tartozása van, ez pedig az átlagos nézőben azt a

képzetet kelti, hogy mind a felperes, mind a cégei tartozásokkal bírnak.

Ugyancsak tényközlésnek minősítette az alperes azon állítását, miszerint a II. rendű felperessel szemben 200 millió forint eltűnése miatt a ... című filmmel kapcsolatosan a ... büntetőeljárás megindítását tervezte volna. Az állítás kétféle közlést tartalmaz, azonban egyik valóságtartalma sem bizonyosodott be a perben. Az alperes által csatolt kontrolling jelentés szerint vannak kifizetetlen számlák 200 millió forintot meghaladó összegben, a produkció forráshiánnyal küzd. A 2004. júniusi revizori jelentés szerint a ... elszámolási kötelezettségének ezen időpontig a kifinanszírozott összeg tekintetében eleget tett. A 2004. november 8-án kelt beszámoló ugyan rögzít 118 millió forint elszámolási hiányt, azonban abból nem derül ki, hogy konkrétan melyik közreműködő céget terheli ez az összeg. A II. rendű felperes állításával szemben, miszerint nem a felperesi cég, hanem a ... tartozása az összeg, egyéb bizonyíték nem merült fel.

Fentiek alapján az elsőfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy az alperes bizonyítási kötelezettségének nem tudott eleget tenni. Mindezt összevetve azzal, hogy nem került igazolásra az, miszerint bárki is konkrétan a II. rendű felperessel szemben bármiféle büntetőeljárást kezdeményezett volna, megállapította, hogy a II. rendű felperesre vonatkozó tényállítás valótlan közlés.

Kifejtette továbbá, hogy mindezek a tényyszerűen alá nem támasztott kijelentések azonban a sarkalatos véleménynyilvánítást nem teszik jogszerűtlenné, figyelemmel arra, hogy - különös tekintettel a ... című filmre - számos pénzügyi probléma felmerült annak gyártása során.

A személyiségi jogsértés megállapításával összefüggésben igényelt objektív jogkövetkezmények alkalmazását arra figyelemmel rendelte el, hogy a jogsértés megismétlésének feltételei adóttak, valamint az széles körben vált ismertté.

A nem vagyoni kártérítés felperesek által igényelt összecszerűségét eltúlzottnak tartotta. Egyetértett azzal az alperesi védekezéssel, hogy a kártérítés a felpereseket ért sérelem orvoslására és nem a jogsértést elkövető szankcionálására szolgál. A perben rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelése alapján, tekintettel arra, hogy a két felperes produceri munkája során különösen fontos, hogy megbízhatóságukkal kapcsolatosan ne merüljön fel kétely, a perbeli közlések pedig jellegüknél fogva éppen az anyagi ügyekben való becsületességüket kérdőjelezték meg, külön bizonyítás nélkül is elfogadhatónak tartotta azt, hogy megítélésük e vonatkozásban, a valótlan közlésekkel okozati összefüggésben negatívan változott. A ... című műsorban kifejezett negatív vélemények önmagukban a számokkal alátámasztott tényállítások nélkül aligha válhattak volna ki hasonló hatást, ugyanakkor a per során meghallgatott tanúk vallomását értékelve megállapította azt, hogy a tanúvallomások alátámasztották a felpereseknél ténylegesen bekövetkezett károsodást, a köztudomású tényeken túlmutatóan is. A felpereseket a valótlan közlések következtében ért nem vagyoni hátrány orvoslására személyenként 1.000.000 forintot talált alkalmasnak, figyelemmel a kialakult bírói gyakorlatra,

valamint arra, hogy a kereset a jogalap vonatkozásában is csak részben volt alapos.

Az alperes által indítványozott további tanú meghallgatását nem tartotta szükségesnek, a felperesekkel fennálló ellentétes szakmai, üzleti érdekei okán.

A perköltségviselés kérdésében a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben előterjesztett fellebbezésükben a felperesek az első fokú határozat részbeni megváltoztatását, a keresetüknek teljes egészében helyt adó döntés meghozatalát kérték.

Megalapozatlannak tartották az első fokú ítélet azon részét, amely a további sérelmezett, a „...” című riportban elhangzott tényállításokat véleménynyilvánításnak minősítette. Álláspontjuk szerint nem minősülhet véleménynyilvánításnak az, hogy valakit gengszternek neveznek, mert az, hogy valaki bűnszervezetben bűncselekmények elkövetője, olyan tényállítás, aminek valóságalapja igazolható vagy cáfolható.

Előadták, hogy a kifogásolt közlések szövegösszefüggésében történő vizsgálatából az tűnik ki, hogy olyan találkozót akarnak szervezni a filmfesztivál keretében, ahol gengszterek, bűnözők is díszvendégnek kijáró fogadtatásban részesülnek, hiszen maguk a szervezők is bűnözők, akik filmforgatáskor több száz millió forintot tüntetnek el, fűnek-fának tartoznak és még büntetőeljárás megindítását is tervezték ellenük. Mindebből következően megállapítható, hogy ezen kijelentések sértik a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogukat, rendkívül sérelmesek személyükre nézve, hiszen szervezett bűnözéssel, az alvilággal hozza őket összefüggésbe.

Rámutattak arra, hogy az elsőfokú bíróság maga is megállapította, hogy az alperes riportjában tényközléseket tett, majd arra a logikátlan álláspontra helyezkedett, hogy a tényszerűen alá nem támasztott kijelentések a sarkos véleménynyilvánítást nem teszik jogszerűtlenné. Az alperes valótlán tényállításokat tett, melyek megbízhatóságukat, teljesítőképességüket kérdőjelezi meg, ami rendkívül hátrányosan érinti produceri tevékenységüket, miután alapvető elvárás velük szemben az, hogy valamennyi rendelkezésükre bocsátott forrás szerződésszerű felhasználásáról el tudjanak számolni. Az ezzel ellentétes valótlán hírek éppen ezt a bizalmi tényezőt veszélyeztetik és lehetetlenné teszik a produceri tevékenységüket.

A nem vagyoni kárigény körében előadták, hogy a sérelmezett riport drasztikus hatással volt szakmai- és közmegejtésükre, számos projekt hiúsult meg a róluk szóló negatív híradás következtében, magyarázkodásra kényszerültek barátaik, ismerőseik, kollégáik és üzlettársaik előtt. A sérelmezett riport legsúlyosabb következménye az volt, hogy annak hatására megrendült a beléjük fektetett, évtizedek alatt kiérdemelt bizalom, ami rendkívül megnehezíti munkájukat. Minderre figyelemmel az igényelt kártérítési összeg nem eltűzött, annak ugyanis kettős funkciót kell betöltenie. Elsődlegesen reparációs céllal alkalmasnak kell lennie arra, hogy az alperes által okozott mentális, szakmai kárt teljes mértékben

kompenzálja, másodlagosan szankcionálni kell az elkövetett jogsértést és mértékét tekintve kellő visszatartó hatást kell kifejtenie, mert a bulvársajtó nyereségorientált és pusztán a piaci racionalitást követők politikájának ez tud gátat szabni.

Az alperes fellebbezése az elsőfokú bíróság határozatának megváltoztatására és a kereset teljes elutasítására irányult.

Álláspontja szerint az első fokon eljáró bíróság nem értékelte kellő súllyal a becsatolt, 2004. évből származó sajtóhíradásokat, a per tárgyává tett revizori jelentést, ami maga tartalmazza, hogy a ... nem tett eleget az elszámolási kötelezettségének, így nem valótlan állítás, hogy 200 millió forintnak nyoma veszett. Nem vitás, hogy a ... című produkció beszállítói nem kapták meg maradéktalanul járandóságukat, így ott ezek a pénzek eltűntek.

A megállapított nem vagyoni kártérítés összegét eltúlzottnak tartotta, tekintettel arra, hogy a felperesi nyilatkozatok, a beszerzett tanúvallomások nem igazolták a bekövetkezett károk és az alperesi magatartás közötti közvetlen ok-okozati összefüggést.

Az I-II. rendű felperes, valamint az alperes fellebbezése alaptalan.

A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint az első fokon eljáró bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárása eredményeként helytálló tényállást állapított meg és annak alapulvételével helyes jogi álláspontot alakított ki. Az érdemben helyes döntésével és annak jogi indokolásával a másodfokú bíróság egyetértett, ezért az első fokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság álláspontját azzal kapcsolatosan, miszerint a közszereplő felperesek a tevékenységükre vonatkozóan kialakított, őket negatív színben feltűntető véleményt kötelesek eltűrni.

A Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság azon megítélésével, miszerint „a gengszterek sofőrje, Ryan O'Neal lehetne díszvendég a fesztiválon.”, „...különben nem cannes-i forgatag lesz a Balaton partján, hanem gengszterkorzó”, „a minősítést, hogy gézengúzok, gengszterek vagy szakemberek szervezhetik a fesztivált magukra bízuk” közlések, bár a felperesek számára kétségtelenül kedvezőtlenek, azonban olyan véleménynyilvánításnak minősülnek, melyek személyiségi jogvédelemre nem adnak alapot. A kifogásolt nyilatkozatok, az alperes által használt kifejezések nem értékelhetők indokolatlanul bántó, sértő, lealacsonyító közlésmódként, tekintettel arra is, hogy a felperesek tevékenységét érintően valóban merültek fel olyan adatok, amelyek arra utalnak, hogy pénzhiánnyal küzdenek.

Nem lehet vitatott az, hogy az alperes műsorában közölt riport elsősorban a felperesek érdekeltségébe tartozó cégekre vonatkozóan kívánt rámutatni az állami támogatások felhasználásával, elszámolásával kapcsolatos kérdésekre, de kétségtelen az is, hogy emellett megjelölésre kerültek maguk a felperesek is, mint

olyan személyek, akiknek tartozásuk van. Azt az alperes a jogvitában nem tudta alátámasztani, hogy személy szerint a felperesek és nem az érintett gazdasági társaságok azok, akik többeknek tartoznak, mint ahogy nem nyert bizonyítást az sem, hogy az I. rendű felperes neve felmerült a ...-nél eltűnt 100 milliókkal kapcsolatosan, vagy hogy büntetőeljárás megindítását tervezte a ... a II. rendű felperessel szemben, mert 200 millió forintnak veszett nyoma a ... című film gyártása során.

Az elsőfokú bíróság által megállapított jogsértések tehát olyan tényállításokra vonatkoznak, melyek valóságtartalmát - az alperesi állásponttal ellentétben - az alperes hitelt érdemlően nem tudta alátámasztani.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységének eredményeként megállapított nem vagyoni kártérítés összegszerűségét nem találta sem eltúlzottnak, sem indokolatlanul alacsonynak.

A felperesek fellebbezésének tükrében rámutat arra, hogy a perbeli jogvitában még a régi Ptk. szabályait kellett alkalmazni a Ptk. 84. § e) pontja körében, ekként a nem vagyoni kártérítés funkciója - a Ptk. 339. § (1) bekezdése és a Ptk. 355. § (1), (4) bekezdése értelmében - a reparáció és nem a szankció. A köztudomású tényként elfogadható körülmények mellett tanúvallomások támasztották alá azt, hogy a felpereseket milyen jellegű hátrány érte, megítélésük mennyiben változott negatív módon. Ezen hátrányokat alátámasztották a sajtóhíradások is, ekként függetlenül attól, hogy az nem nyert bizonyítást, miszerint a perben közölt jogsértő tényállításokkal összefüggésben estek volna el a felperesek további állami támogatástól, az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a felpereseknél mutatkozó joghátrányokat és állapította meg a nem vagyoni kártérítés mértékét. Az, hogy a felpereseket ért nem vagyoni hátrány nem kizárólag az alperes vitatott műsorával hozható összefüggésbe, a megállapított összeg mértékénél értékelésre került.

Tekintettel arra, hogy sem a felperesek, sem az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, a Fővárosi Ítéltábla a másodfokú eljárás költségeinek viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott és megállapította, hogy a peres felek a fellebbezési költségeiket maguk viselik. Ugyanezen jogszabályhely alapján kötelesek a tárgyi illeték-feljegyzési jog folytán előlegezett fellebbezési illeték viselésére is, melynek megfizetésére a másodfokú bíróság az I-II. rendű felperest, valamint az alperest a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelezte.

, 2014. november 13.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.

a tanács elnöke

Dr. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró

Dr. Kisbán Tamás s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő